

tivním nálezem. Takový administrativní nález může podle § 89 odst. (1) služ. pragm. vydati služební úřad, jemuž přísluší oprávnění ukládati podřízeným podle platných předpisů náhradu útrat nebo škod. V dopisech žalované obce ze dne 12. května 1930 a ze dne 15. srpna 1930 nelze vůbec spatřovati administrativní nález odsuzující žalobce k náhradě škody, neboť se v nich žalobce k žádné náhradě škody neodsuze, nýbrž jen se mu v nich oznamuje z a d r ž e n í části jeho platu. Ani odvolací soud v těchto dopisech nespatoval takový náhradní nález, nýbrž vyslovil právní názor, že nebylo vůbec potřeba dalšího administrativního řízení a náhradního nálezu, ježto prý byla žalovaná obec podle § 89 služ. pragm. oprávněna z a d r ž e t i žalobci část jeho služebních požitků ke krytí případných schodků na základě toho, že žalobce sám v trestním řízení tyto schodky ve výši nejméně 6.800 Kč uznal a svou povinnost k náhradě škody v příčině jich nemohl popřít. Dovolatel vytýká napadenému rozsudku v tomto směru rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.). K tomu jest uvést, že žalovaná obec v řízení v první stolici vůbec netvrdila, že žalobce svou povinnost k náhradě škody uznal, nýbrž že přednesla jen, že žalobce v trestním řízení doznal, že zpronevěřil 6.800 Kč a že z toho nahradil pouze 700 Kč. Odvolací soud nebyl tudíž oprávněn sám od sebe zjišťovati žalobcovo uznání povinnosti k náhradě škody. Toto jeho zjištění není kryto přednesem žalované strany, důkaz o něm nebyl veden ani připuštěn a proto nelze k němu přihlížeti, ježto se přiči zásadě projednací. (Srovnej rozh. čís. 7651, 10.866 sb. n. s.) Mimo to názor odvolacího soudu, že ustanovení § 89 služ. pragm. poskytuje služebnímu úřadu též oprávnění, z a d r ž e t i podřízenému část služebních platů ke krytí schodků, jest nesprávný, neboť o takovém oprávnění se v § 89 služ. pragm. vůbec nemluví, nýbrž jen o vydání nálezu odsuzující k náhradě škody. Zadržení části platů ke krytí schodku a vydání nálezu odsuzujícího k náhradě škody, jemuž lze odporovati určovací žalobou, jsou přece opatření naprosto rozdílná.

Nezáleží ani na tom, že žalobce proti usnesení obecního zastupitelstva o zadržení části služebních požitků nepodal stížnost k vyšším úřadům správním, neboť postačilo, že se žalobce proti zadržení platu, jež mu bylo oznámeno, bránil žalobou podanou u řádného soudu, povolaného k rozhodování podle § 24 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n.

Čís. 13639.

Mimořádná vyživovací podpora podle §§ 6 a 15 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., vztahuje se jen na taková studia, která byla nastoupena k vůli průkazu o určitém vzdělání, jehož se objektivně vyžaduje k nastoupení praktického životního povolání. Nárok na drahotní přídavek na dítě zaniká, jakmile dítě, které studuje po 18. roku věku, dosáhne uvedeného účelu toho kterého studia a získá doklady o jeho úspěšném ukončení.

Pokud nevykazovalo další studium znaky studia »normálně« započatého .

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv I 902/32.)

Žalobce, oficiál státních drah ve výslužbě, domáhal se na československém státu, by mu byl k jeho odpočivným požitkům vyplacen drahotní přídavek na dítě podle § 15 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. Syn žalobcův Oskar M., narozený dne 14. března 1908, studoval nejprve na učitelském ústavu, který s prospěchem absolvoval v létě 1927. Pak v roce 1927 až 1929 studoval na státním gymnasiu v L., nejprve jako hospitant VII. tř., pak jako řádný posluchač VIII. tř. a v létě 1929 vykonal s vyznamenáním zkoušku dospělosti. Pak ve studijním roce 1929/30 byl přijat jako řádný posluchač německé filosofické fakulty v Praze a od té doby na téže fakultě bez přerušení až do dnešního dne studuje a vykazuje na téže fakultě normální pokračování ve studiích. Od 1. července 1927 však nedostával žalobce na syna Oskara přídavek, který by jinak činil měsíčně 116 Kč. Žalobce žádal o výplatu tohoto přídávku, ale ministerstvo železnic rozhodnutím ze dne 6. března 1931 žádost tu zamítlo. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pro rozsouzení tohoto sporu jest rozhodným výklad ustanovení § 6 I. odst. (1) pokud se týče § 15 zákona ze dne 20. prosince 1922 čís. 394 sb. z. a n. Jest proto vhodné obírat se především dovolacím důvodem právní mylnosti podle § 503 čís. 4 c. ř. s. Žalobce uplatňuje nárok, aby mu k jeho odpočivným požitkům byl vyplacen drahotní přídavek na dítě podle § 15 uvedeného zákona. Pro tento nárok platí obdobně ustanovení § 6 téhož zákona. Jak plyne z důvodové zprávy k vládnímu návrhu tohoto zákona (tisk poslanecké sněmovny 3922/1922, str. 12), sledoval uvedený zákon účel, by se stát postupně vrátil od systému alimentárního k systému odměny za práci. V § 6 I. odst. (1) byl nárok na drahotní přídávky pro děti omezen zásadně na dobu, dokud děti nepřekročily 18. rok věku. Toto věkové omezení bylo stanoveno, jak plyne z uvedené již důvodové zprávy (str. 14), v úvaze, že děti ve věku 18 let mají a mohou býti zpravidla zaopatřeny, takže zákonodárce nepokládá za nezbytné, by stát i po této věkové hranici vypomáhal svým zaměstnancům v péči o výživu dětí ve všech případech. Po uvedené době t. j. po dosažení 18. roku věku přísluší drahotní přídavek na děti podle doslovu § 6 I. odst. (1) jen tehdy, studují-li na učilišti s řádným prospěchem, a též na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných, nejdéle však až do dokonání 24. roku. Z tohoto výjimečného ustanovení lze seznati základní myšlenku zákonodárcovu, že státním zaměstnancům má býti z důvodů existenčních poskytován přídavek za účelem ulehčení jejich vyživovací povinnosti jen po dobu, po kterou si jejich děti získávají řádnými studii teoretickou přípravu pro samostatné životní postavení. Z toho plyne závěr, že zákonodárce zamýšlel poskytnouti mimořádnou vyživovací podporu podle §§ 6 a 15 uved. zák. jen na taková studia, která byla nastoupena za účelem dosažení průkazu o nabytí určitého vzdělání, jehož se objektivně vyžaduje k nastoupení praktického životního povolání, a že tedy nárok na drahotní přídavek na dítě zaniká, jakmile dítě, které po dosažení 18. roku věku studuje, dosáhne shora

uvedeného účelu toho kterého studia a získá doklady o jeho úspěšném ukončení. Slovy zákona o »normálním započetí« studií nelze tedy rozuměti jen včasnost započetí určitého studia, nýbrž i nástup jeho za takových předpokladů, které musí býti v osobě studujícího splněny podle platných pravidel (normálně), má-li býti dosažen vyličený již účel toho kterého studia. Dovolatel dovozuje, že slova zákona »na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných« znamenají jen vymezení doby trvání nároku, nikoli též podmínku tohoto nároku. S jeho názorem však nelze souhlasiti. Jest ovšem správné, že se těmito slovy zákona vymezuje také doba trvání nároku na drahotní přídavek na dítě, ale zároveň se jimi stanoví, že tento nárok mohou opodstatniti jen studia normálně započatá a nepřetržitě konaná. V souzeném případě jest nesporné, že žalobcův syn překročil 18. rok věku dne 14. března 1926 a že po dosažení 18. roku věku skončil svá studia na učitelském ústavě v létě 1927. Tím si získal již úplnou teoretickou průpravu pro samostatné životní postavení jako učitel. Konal-li potom ještě dvouleté studium v VII. a VIII. třídě gymnasia a vstoupil-li pak na filosofickou fakultu německé university v Praze, nevykazuje toto jeho další studium již znaky studia »normálně započatého« ve smyslu právě vyloženém, neboť nelze považovati za normální, jestliže studující, který absolvováním studia na učitelském ústavě nabyt již možnosti k nastoupení učitelského povolání, této možnosti nevyužije, nýbrž se věnuje novému studiu, majícímu za účel teoretickou průpravu pro jiné životní povolání.

Čís. 13640.

Ustanovením § 24 zákona o stavebním ruchu ze dne 10. dubna 1930, čís. 45 sb. z. a n., jsou vyloučeny individuální pracovní smlouvy, pokud se jimi zhoršují pracovní podmínky pro zaměstnance.

(Rozh. ze dne 13. června 1934, Rv I 127/33.)

Žalobce pracoval v době od 28. srpna 1931 do 30. října 1931 jako tesař u žalovaného stavitele v Bezručicích. Mezi stranami byla smluvena mzda 3 Kč 30 h za hodinu, již žalovaný žalobci vyplatil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném doplatku mzdy na 4 Kč 60 h za hodinu vzhledem k nálezu rozhodčího soudu mzdového pro Čechy v Praze ze dne 16. června 1931. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle zjištění nižších soudů jsou strany členy organizací, jichž hromadné smlouvy podléhaly zákonu o stavebním ruchu ze dne 10. dubna 1930 čís. 45 sb. z. a n. Rozhodčí soud mzdový pro Čechy v Praze vydal dne 16. června 1931 rozhodnutí, podle kterého pracovní poměry upravené kolektivní smlouvou ze dne 28. listopadu 1927 mají býti platné i pro rok 1931 a hodinová mzda zedníků, tesařů a kameníků v tomto roce činí v třetí místní třídě 4 Kč 60 h. Zároveň byl okres Bezručický za-